

Scris de Horia Picu

Duminică, 21 Septembrie 2014 05:58 - Ultima actualizare Duminică, 21 Septembrie 2014 06:12

Echim Vancea...Modest, însingurat printre ceilalți oameni, un om sensibil care la prima vedere lasă impresia că nu-i pasă de nimic...De fapt, îi pasă de toate...Un scriitor așa cum n-am mai întâlnit, cum n-am mai văzut, cum n-am mai auzit. Un scriitor care scrie poezii de o mare frumusețe și sensibilitate, dar care nu pot fi găsite în librării. Demersul pe care-l fac încercând să-i comentez ultimul volum de versuri („Fiecare zi cu tăcerea ei anume”) se vedește a fi din start anevoios. Câți cititori ajung sau vor ajunge să aibă în față volumul acesta de poezii? Poate fi cineva tentat în urma comentariilor mele (să presupunem) să caute volumul?

Unde să-l găsească? Și totuși scriitorul Echim Vancea trebuie să fie cunoscut de iubitorii de literatură din țara asta. Convinși că fac ceea ce trebuie de făcut, mă aplec „cu de-a mărunțul”, cum spune amicul meu Marin Slujeru într-un răspuns la comentariul meu despre cartea domniei sale

„Anotimpul neprevăzut”.

Sunt trei teme mari în cartea de versuri a domnului Vancea. Raportul dintre autor și Marele Autor, luat uneori la o dojană neofensatoare de către poet:

„doamne nu te mai plânge te rog

că nu ai avut cu mine noroc”

sau:

„doamne ce caută în inima ta exilul

fructului luminii?”

Poetul e exponentul cel mai veridic al conceptului „liberul arbitru” și poate schimba tonul când se adresează Divinității:

„când din tine abia de a rămas o bucată de lemn

căreia i se spune – de o vreme cu noroc – cruce”

După cum lesne se observă, scriitorul nu e nicidecum ateu. Își mărturisește credința într-un fel unic, remarcabil și interesant.

Altă temă abordată este soarta omului care se duce într-o zi din această lume, așa cum fac toate viețuitoarele.

„am uitat

nu suntem singuri

și nu ne-am obișnuit

încă să nu murim”

„Nu credeam să învăț a muri vreodată...”

Eminescu ne mai tulbură și acum. Și o va face atât timp va mai exista chiar și un singur om care să gândească în limba română.

RECENZIE CARTE: „Fiecare zi cu tăcerea ei anume” de Echim Vancea

Scriș de Horia Picu

Duminică, 21 Septembrie 2014 05:58 - Ultima actualizare Duminică, 21 Septembrie 2014 06:12

Și versurile lui Echim Vancea tulbură cititorul...Pentru aceasta există poeziile, nu?

„o scândură de brad

este îndeajuns

pentru a fi

ademenit de

cuvântul „amin”.”

Spuneam că există o zi în care plecăm din această lume. Poetul găsește meșteșugite strofe pentru a spune asta:

„și totuși îmi vorbesc

amenințător

despre ziua prea devreme

scăpată din lesă”

Exceptional se exprimă poetul Echim Vancea!

„Fiecare zi cu tăcerea ei anume” e un volum de versuri în care întâlnim și pesimismul liniștit al omului care își „știe” viitorul:

„va fi o noapte lungă cândva

nu râde nimeni

aici doar umbra

petrece în apropierea ta”

Alteori se face ușor observabilă încrederea în posibila îndreptare a neîndreptatei lumi:

„de curând s-a aranjat

ca toate cuvintele

să inspire încredere”

Uneori poetul se simte singur în lume.

„într-o noapte mi-am pierdut numele

și de atunci număr mereu umbrele care dispar”

sau, în altă poezie, întâlnim fragmentul:

„piatra de mormânt apasă peste penumbra zilei

rugându-mă să șterg din memorie amintirea

ta doamne

nefolositoare în această noapte de înger bătrân”

A treia temă majoră pe care am remarcat-o la prima citire a volumului de versuri este „drumul” pe care trebuie să meargă omul prin viață. Niște versuri care mi-au plăcut foarte mult sunt acestea:

„s-a fost decis că

pentru a iubi pe cineva

este musai să te ia mama dracului

întru dezamăgirea de la naștere

și până la primul picur de sânge

și primul cuvânt pronunțat”

În altă poezie, găsim la fel de frumoase versuri, la fel de sugestive:

„vitrării

fără nici o fisură

râsete scrâșnite

o lacrimă pălmuită

când rememorez tot ce iubesc”

În același volum superb de poezii:

„am început să plâng

și-n lacrima dimineții

de acum înainte voi rătăci”

Sunt multe poezii remarcabile pe care le-am citit cu prietenească recunoștință pentru cel care le-a scris. Nu pot să le pun pe toate într-una din cele trei mari teme remarcate de mine, dar câteva grăitoare exemple pot să dau:

„încet mă dezbrac de privirile tale”

îmi fac un semn în numele zilei ce va veni

șterg semnul de întrebare din colțul odăii

și nu mai răspund

la strigătele nopții”

sau:

„era un anotimp neprevăzut când

câmpul aștepta să se topească zăpada

și frunzele treceau prin anotimpuri

precum plictiseala prin inima ta”

Fără nici cea mai mică urmă de șovăială, vă spun care sunt versurile mele favorite din cartea lui Echim Vancea:

„de curând un pom s-a pierdut

în parcul dendrologic –

nu știe să îndure

nu știe să se adune”

Eu m-am gândit la autor când am citit aceste versuri. Am pus numele lui în loc de „pom” iar versurile

„nu știe să îndure

nu știe să se adune”

RECENZIE CARTE: „Fiecare zi cu tăcerea ei anume” de Echim Vancea

Scris de Horia Picu

Duminică, 21 Septembrie 2014 05:58 - Ultima actualizare Duminică, 21 Septembrie 2014 06:12

le-am răstălmăcit: Echim Vancea nu știe să trăiască pentru el (și nici n-ar vrea asta!). Trăiește pentru noi și din când în când ne mângâie zilele mai rele din existența noastră cu alese versuri. Citiți-le! Au miraculoase proprietăți tămăduitoare pentru suflet!